

N:o 5.

Ank. till Riksd. kansli den 27 febr. 1889, kl. 1 e. m.

Första Kammarens andra tillfälliga Utskotts utlåtande n:o 2, i anledning af väckt förslag om skrifvelse till Konungen med anhållan, att skottpenningar för björn måtte upphöra att af statsmedel utbetalas, samt att skottpenningarne för varg måtte höjas.

Kongl. Maj:ts förnyade nådiga jagtstadga af den 21 oktober 1864 föreskrifver i § 20, att den, som dödar rofdjur af nedannämnda slag, erhåller af allmänna medel i belöning:

för björn 50 r:dr,

för varg eller lo 25 r:dr,

samt att för unge af dessa rofdjur erhålles lika mycket som för fullvuxet djur af samma slag.

I en till Första Kammarens andra tillfälliga utskott remitterad motion, n:o 26, föreslås på skäl, som finnas i motionen närmare utvecklade, att Riksdagen i underdånig skrifvelse anhåller, att skottpenningar för björn af statsmedel måtte upphöra att utbetalas samt för varg höjas från 25 till 50 kronor, lika för gammal och för unge.

Motionärens utredning ådagalägger uppenbart, att lockelsen att förfölja och döda björnar mera genom andra medel än genom utfästa skottpenningar hålles vid lif, och att det därför numera, i motsats till

hvad förut varit fallet, icke är behöfligt att anvisa statsmedel för uppmuntrande af tamdjurens fredande genom björnars utrotande. Björningar säljas årligen till höga pris, och sällan torde inträffa, att anbud om öfvertagande af en sådan ring saknar köpare, äfven om platsen är långt bort belägen. Visserligen finnas trakter, som ännu icke erhållit de lättnader i samfärdselsmedel, hvilka göra deras besökande beqvämt för jägare, men dels torde sportmän icke fästa särdeles stort afseende vid besvärigheterna under en lång resa i svårtillgängliga trakter, och dels lära invånarne uti ifrågavarande orter genom bifall till motionärens framställning om höjande af skottpenningar för varg vinna utsigt till ökad skydd för sina tamdjur och derigenom erhålla fullt vederlag för den möjliga risk, som ett fullständigt borttagande af skottpenningar för björn skulle kunna medföra, hvarför utskottet, på grund af hvad i ärendet förekommit, vill tillstyrka bifall till den del af motionen, som afser borttagande af skottpenningar för björn.

I senare delen af motionen föreslås höjande af skottpenningar för varg hufvudsakligen med stöd af det stora antal renar, som i de nordligaste länen årligen dödas af vargar. Enligt de uppgifter, som motionären fogat till sin framställning, har antalet dödade vargar under senare tider betydligt nedgått, likaså antalet tamdjur, som inom länen söder om Vermland, Dalarne och Norrland dödats af rofdjur, hvaremot renarne synas i oförminskad mängd hafva fått lemna föda åt rofdjuren, hvilka derstädes företrädesvis hafva varit vargar. Deraf kan den slutsats dragas, att vargen, undanträngd från landets sydligare delar, valt det nordliga Sverige till fält för sin förödande verksamhet, samt att jagten efter detta djurslag inom nämnda trakter möter så stora svårigheter, att förhöjda skottpenningar böra ställas i utsigt för dem, som vilja och kunna verksamt uppträda till vargarnes utrotande.

Antagligt synes således, att ett ökad skydd för de tama djuren skulle befordras genom bifall till motionen äfven i denna del, och utskottet, som visserligen finner en förhöjning af 100 procent ganska ansenlig, har likväl ej trott sig böra föreslå nedsättning deruti, alldenstund ett kraftigt ingripande torde hastigare och säkrare leda till det önskade målet att skydda lapparnes nu hotade så godt som enda egendom, deras renhjordar.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, hemställer utskottet, att Första Kammaren för sin del beslutar,

att Riksdagen må i underdånig skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t måtte föreskrifva, att belöning

af allmänna medel för dödande af björn hädanefters icke utbetalas, men att den, som dödar varg, gammal eller unge, erhåller i belöning ett från 25 till 50 kronor förhöjdt belopp.

Stockholm den 27 februari 1889.

På utskottets vägnar:

GUST. TAMM.
